

stonden voor een groot Moorsch landhuis, waarvan de gevel met arabesken versierd was; de details kon ik niet onderscheiden omdat de nacht duister en het gebouw niet verlicht was. We liepen naar de achterzijde van het huis, waar de Arabier bij een klein portaal, dat met een zwaar gordijn gesloten was, bleef staan. Hij schoof den voorhang zoo ver open dat ik er juist door kon. Nu waren we in een lange, smalle gang met op den vloer een buitengewoon dik tapijt. De verlichting was electrisch, doch zeer schaarsch, er hingen slechts drie gloeilampjes in roode zijde gehuld. Geen geluid werd gehoord; zelfs ons gaan over het dikke tapijt was geruischloos. Hoe dieper ik de gang inliep, des te zwaarder werd de damp van een zoet-geurig parfum; ik kon niet zien waar het vandaan kwam, omdat de breede rug van den Arabier, die voor mij liep, mij elk uitzicht benam. . . . Eensklaps werd de stilte verbroken, m'n geleide zei iets in het Arabisch, dat in dezelfde taal beantwoord werd. Hij week op zij en ik stond weer voor een gordijn, dat door een Berber, die met gekruiste beenen er bij zat, geopend werd.

Ik trad binnen en wat ik toen zag, zal ik nimmer vergeten en was het geheele avontuur waard."

"t Begint interessant te worden" zeide Tommy terwijl hij een versche sigaret aanstak.

"Nu," vervolgde ik, "moest ik eerst m'n oogen aan het Oostersche tableau vivant wennen, voordat ik alles kon onderscheiden. Maimouné lag, bijna geheel in zijden kussens begraven, op een divan, die tegen den muur stond, waaraan een Perzisch tapijt hing. Zij was op Oostersche wijze gekleed, in een orème zijden jak met wijde mouwen en een broek met lange pijpen waaruit de rood gemulde, kleine voeten staken. Haar kleeding was geheel met kleine paarden en goud-brocade gegarneerd. Haar mooi kopje lag achterover in een kussen, dat van zijde geweven was en waarvan het dessin veel overeenkomst had met de teekening van een pauwoog-vlinder. Om haar zwart haar boog een gouden ornament met guirlandes van paarden, diamanten, robijnen en safieren. In het midden, juist waar haar wenkbrauwen bijna samenvloeiden, was een groote diamant gezet en daarboven een aigrette, waarvan aan elk uiteinde der veeren een klein diamantje bevestigd was.

Voor de divan zat een panter te snorren, even vreedzaam als onze poes bij den haard. Even spleet het beest de oogleden, toen ik binnen kwam, doch sloot ze weer onmiddellijk. Bij het hoofd en voeteneinde stond een uit koper gedreven reuklamp, waaruit een blauwe damp opsteeg, die het vertrek met een eigenaardig parfum vulde. Het was ongeveer dezelfde geur als waarmede de dame, die ons daareven passeerde, geparfumeerd was en waardoor de herinnering aan mijn avontuur bij mij opgewekt werd.

Maimouné lachte mij toe en verzocht mij plaats te nemen. Bij de zwakste beweging, die zij maakte, lichtten de diamanten, saffieren en robijnen en glansden de paarden. . . .

Zij zeide mij dat het haar speet, dat zij mij had teleurgesteld, doch haar heer, een Armeniër, ruw en onbeschaafd, had haar den geheelen avond niet verlaten en zij was zoo verlangend mij te zien, dat zij besloten had mij bij haar thuis te ontvangen.

We spraken over de voorstelling van La Juive, over Egypte en over het leven van een Oostersche vrouw. Eensklaps zeide ze met een stem waaruit een wereld van verlangen sprak: „Ik wilde dat ik als een Europeesche kon leven."

"Maar Madame," riep ik verrukt uit, „dat is niet onmogelijk. U hoeft maar te spreken en ik voer u van hier naar mijn Engeland. Onze reis door Europa zal voor U een zegetocht zijn, men zal U fêteren om uw geestigheid en schoonheid."

Een treurige trek kwam op haar gelaat en ze schudde ontkennend haar hoofd. . . .

„Zou U dat doen?" vroeg ze met nadruk.

„Ja, dat zal ik —!"

Ze stak mij haar linkerhand toe en zeide: „als U mijn hand kust, geloof ik U."

Ik drukte mijn lippen op haar geurend handje. . . . Ik voelde een steek in m'n achterhoofd, een hevigen schok door mijn gehele lichaam en ik viel neer. . . .

DE NIEUWE INRICHTING VOOR OOGLIJDERS TE R'DAM.

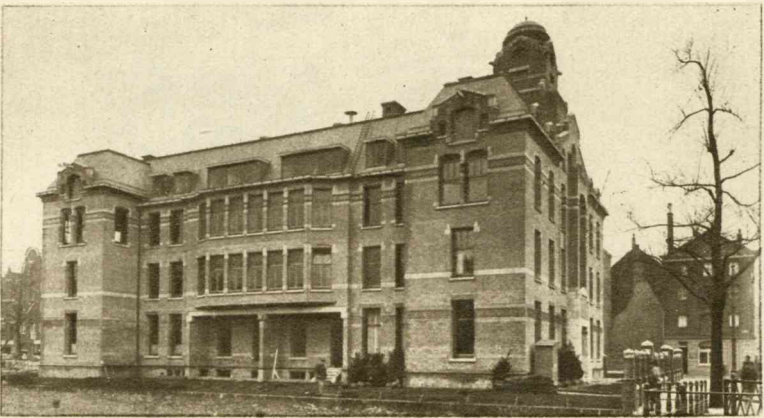
Dr. v. d. BRUGH.
de nieuwe directeur.

zachten en hun kostbare gezichts-organen te behouden of genezing te geven. — Onder belangstelling van veel autoriteiten en genodigden is de inrichting, waarvan nu Dr. v. d. Brugh het directeurschap aanvaard heeft, Maandag 15 Februari officieel geopend.

Dank zij een vorstelijke schenking van Vrouwe Maria Caroline Blankenheym is te Rotterdam een fraai gesticht voor Ooglijders geopend kunnen worden. De instelling zelve bestond reeds jaren. Dr. F. v. Moll heeft er duizenden patiënten aan zich verplicht. Het gebouw zelf, aan de Geldersche Kaade, liet echter te wenschen over. Op de plaats waar vroeger de oude Engelsche Kerk stond, is nu de inrichting verzezen. Ontworpen en gebouwd naar de plannen van de architecten Nolen en Kromhout, met een fraaien voorgevel en monumentalen toren, biedt het interieur alles wat een modern ziekenhuis bieden kan en is er in de geneeskundige zalen en operatiekamers het laatste wat wetenschap en techniek vermogen bijeen te brengen om het lijden van ooglijders te verzachten.

Dr. F. D. A. C. VAN MOLL.
de na een 40-jarige ambtsvervulling afgetr. directeur.

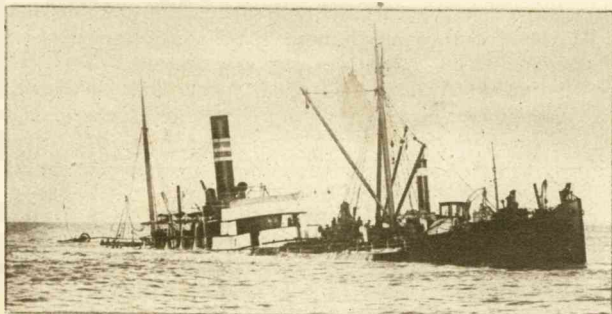
DE NIEUWE OOGLIJDERSINRICHTING TE ROTTERDAM,
ontworpen en gebouwd door de architecten Nolen en Kromhout.

„Was de panter jaloersch geworden of zat de dolk van den Armeniër tusschen je ribben?" vroeg Tommy lachend.

„Neen, geen van beide en als je het slot wilt weten, val me dan niet meer in de rede, en luister maar. Toen ik m'n oogen weer opende lag ik in een kleine kamer met een venster waarvan de jaloezie was neergelaten. Een verpleegster zat bij mijn bed. De witte meubels en de verpleegster schenen zóó snel rond te draaien, dat ik m'n oogen weer moest sluiten. Even later zag ik weer op en nu stonden twee dokters bij m'n bed. Ik kon geen lichaamsdeel bewegen, zelfs m'n tong niet, zoodat ik kunstmatig gevoed moest worden.

Langzaam voelde ik het leven in mijn lichaam terug keeren en na een maand mocht ik mijn bed verlaten; eerst toen vernam ik wat er met mij gebeurd was.

Men had mij 's morgens in de donkere Rue Darb-el-Tarraqua gevonden, liggend tegen een muur en in bewusteloozen toestand. Ik werd naar het hospitaal gebracht, waar het bleek dat ik al minstens een week buiten bewustzijn was en dat men mij aan de binnenzijde van mijn rechterarm een vergiftige injectie gegeven had. De hand van Maimouné was dus ook met een bedwelmende stof overdekt geweest.

AANVARING.

De vorige week Zondag is op 50 M. van de Noorderpier van den Nieuwen Waterweg het Noorsche stoomschip „Fix" door het Noorsche stoomschip „Eimstad" aangevaren. Persoonlijke ongelukken kwamen niet voor.

want van een injectie wist ik me niets te herinneren.

Gedurende den tijd dien ik nog in het hospitaal bewusteloos ben gebleven kwam men door het verraad van Maimouné te weten, wat er met mij gebeurd was en dat is het meest verrassende dat je denken kan. De Armeniër, die haar van den schouwburg gehaald had was noch 'n Armeniër, noch haarechtgenoot, maar haar broer, van beroep een valsche speler, die de mailstoomers en de mondaine steden der wereld zoo nu en dan onveilig maakte. Zij was een Française, in Algiers geboren en de Arabier was haar man en van geboorte een Rus. Dit echtpaar had er een beroep van gemaakt om verschillende levensverzekeringmaatschappijen op te lichten. In Singapore hadden ze eenige jaren geleden een Engelsche maatschappij voor een flink bedrag opgelicht en met mijn onbewuste medewerking een Oostenrijksche.

De Rus had zich te Weenen laten verzekeren voor honderdduizend kronen en om dat bedrag machtig te worden kozen ze Caïro tot het terrein hunner operaties. Ze huurden te Gizeh een villa en de schoone Maimouné moest in Caïro een slachtoffer zoeken, die de functie van dooden echtgenoot te vervullen had. Vreemdelingen, vooral ongehuwden, hadden de voorkeur. Er moesten veel onbewuste sollicitanten geweest zijn, doch geen enkele is in den val geloopt. Met mij hadden ze bepaald gebot. Nu, toen ik met het tot op heden onbekende narcotische middel zoo goed bewerkt was, dat ik voor een doode kon doorgaan, werd ik tot den echtgenoot van Maimouné gepromoveerd. De dokter verklaarde dat ik aan een hartverlamming was overleden en zij liet den Oostenrijkschen consul daarvan een procesverbaal opmaken. Mijn lijk werd gekist en op den dag van het begraven werd ik er uit genomen en een zak zand daarvoor in de plaats gelegd. De zak zand werd met veel ceremonie en veel gewezen van Maimouné begraven en ik werd 's nachts in de Rue Darb-el-Tarraqua gedeponeerd. Ze waren te verstandig om mij voor goed van de wereld te helpen, want op den een of anderen dag zou mijn verdwijning uitkomen en wie weet of er geen menschen waren, die aanwijzingen konden doen die tot ontdekking zouden kunnen leiden.

„Maar de Oostenrijksche consul of de dokter, die je dood geconstateerd had, zou je hebben kunnen vinden. . . ."

„Dan had geen van tweeën me herkend, want men had mij op Oostersche wijze gekleed en m'n geheele lichaam okerkleurig gemaakt, toen ik als lijk moest fungeren, en nadat ik die onbewuste plicht vervuld had, verkleedden zij mij weer en reinigden m'n corpus. . . . Maar laat ik verder gaan. Mijn lijk had honderdduizend kronen opgebracht en die zouden Maimouné en de „Arabier" samen deelen. De pseudo-Arabier scheen een bedrag van vijftigduizend kronen te veel te vinden voor zijn mooie vrouw en streek den geheelen buit alleen op. Maimouné werd daarover zeer boos, en dreigde de zaak bij de justitie aan te geven. Haar echtgenoot wist dat zij met haren broer een nog grotere oplichterij uitvoerde en hij antwoordde dat indien zij daar toe overging hij alle gepleegde misdaden en bovendien de geschiedenis van Singapore zou aangeven, want hij had daarbij wel het grootste gedeelte van den buit in zijn zak laten glijden, maar was altijd zoo verstandig geweest om bij de uitvoering der trucs een ondergeschikte rol te spelen, zoodat ze hem niet veel konden maken. Maimouné was daardoor zoo angstig geworden, dat ze naar Alexandrië is gevlucht en van daar uit een anoniem briefje naar den Oostenrijkschen Consul heeft geschreven, waarin zij de geheele misdaad beschreef en haar man als den eenigen dader aanwees. Zij heeft de gevolgen van haar schrijven niet afgewacht, maar zich een kogel door de slapen gejaagd.

De justitie liet de kist opgraven en toen die zich overtuigd had, dat ze werkelijk zand bevatte, werd een inval in de villa gedaan, waar men behalve de Oostersche pracht alleen den Berber en den panter aantrof. De pseudo-Arabier en haar broer waren verdwenen.

Dit is het avontuur, waaraan ik door het parfum van die vreemde dame herinnerd werd en je kunt er uit leeren, Tommy, dat je nooit te veel moet kijken naar vrouwen met mooie oogen en vooral niet in het verre Oosten.

HIJ, ZIJ, EN DE PIANO.

Ik moet zeggen 't was 'n allercharmantst duo. Een der aardigste dingen, die ik zag. Eerst zongen ze in het Engelsch: You made me love you, I did not want to do it, toen in het Hollandsch, waarbij Miss Morris zong: Iek wau niet fan je hawe. Daarna zong „hij" alleen 'n liedje van „In den Haag daar woont 'n Graaf en z'n zoon heet Jantje", en ten slotte zongen ze samen weer 'n Engelsch ding van Billy Williams, 'n naam dien je alleen kan uitspreken met 'n Engelsch gezicht, zooals „Hij" opmerkte. Maar die droge opsomming van het programma, die doet 't niet. Daarvoor moet je 't witte slanke figuurtje van Miss Morris aan den zwarten vleugel hebben zien zitten en „Hij" in rok en naast hebben zien staan. Daarvoor moet je gezien hebben haar guig, vriendelijk gezicht, de charmante virtuositeit van haar accompagnement, de bekorende onbeholpenheid van hare Hollandsche uitspraak, en de prettige jonge achtige gevatheid en ongedwongenheid, van hem. 'n Alleraardigst, keurig span, dat je overal introducereen kunt. Wat ik bij dezen voor de lezers van „Panorama" heb gedaan.

